

Plads paa den anden Bænkeende, saa de havde Bordet imellem sig.

Jytte sad med Albuen paa Bordet og holdt Haanden under Kinden. Med den anden Haand fingrede hun ved en Bladplante, der stod midt paa den riflede Sten i en Majolikakumme. Præsten sad i foroverbøjet Stilling og hvilede Armene paa Knæene, mens han vendte og drejede sin Hat mellem de nervøst urolige Hænder.

„Frøken Abildgaard,“ sagde han. „Der er noget, jeg vil spørge Dem om. Jeg veed kun ikke, hvordan jeg skal faa det sagt paa en saadan Maade, at Svaret ikke bliver gjort Dem for vanskeligt. — De skal altsaa nu rejse, og jeg skal ikke længer have den Glæde at se Dem her og tale med Dem — „skænde“ paa Dem, som De plejer at sige. Jeg vil nu vel ogsaa i den nærmeste Fremtid blive omtumlet som en Kastebold i dette Valgrøre, som jeg halvt mod min Vilje er kommen ud i. Men jeg beder Dem om i fuld Oprigtighed at besvare et Spørgsmaal. Naar jeg næste Gang kommer til København — enten det nu bliver som Rigsdagsmand eller som Privatperson — vil De da give mig Lov til at forny Bekendtskabet? Maa jeg gøre Dem og Deres Mor et Besøg?“

Det Spørgsmaal var Jytte ikke forberedt paa. Hendes Tanker kom i Urede, og hun vidste ikke straks, hvad hun skulde svare.

Da rejste Præsten sig. Stille bøjede han sig frem over Bordet, idet han støttede sig til det med begge Hænder.

„Jeg er kommen til at holde saa umaadelig meget af Dem,“ sagde han. „Jeg har været bange for at sige det, ... jeg vilde saa nødig krænke Dem. Men nu er Ordet sagt. Og jeg ber Dem blot om at tilgive mig, dersom jeg skulde have tiet.“

Jytte havde løftet Hovedet lidt. Hun havde ogsaa et Sekund set op paa ham med et frygtsomt spejdende Blik. Nu saae hun igen ned og sagde:

„Pastor Gaardbo! Har De glemt, at jeg ikke er Kristen?“

„Nej, det har jeg ikke, kære Frøken! Dertil har De for ofte og for eftertrykkeligt konstateret det. Men det mistrøster mig ikke. Hvordan skulde De i Grunden være bleven det? Der er jo aldrig nogen, der har talt til Dem om Gud. Ikke engang, da